

Miminko pro vlka

„Děťátka, kůzlátka, otevřete vrátka, vaše maminka přišla, mlíčko vám přinesla...“ Babička četla pohádku O neposlušných kůzlátkách a vnučka Sára ji bedlivě pozorovala. Zjistila, že když babička mluví jako vlk, mračí se a dělají se jí na čele vrásky. A když piští jako kůzlátko, špulí při tom pusu do oválku.

„Sárinko, ty mě neposloucháš!“ přerušila babička čtení.

„Ale jo, babi, poslouchám,“ bránila se Sára.

„Hm, tak o čem to je?“

Sára seskočila z pohovky, na které seděla spolu s panenkou Klárkou, a vmáčkla se do křesla vedle babičky. Křeslo stálo pod vzrostlým fíkusem, a když se Sára podívala vzhůru, připadalo jí, že se dívá do koruny stromu.

„O čem byla ta pohádka?“ Babička zopakovala svou otázku a čekala na odpověď. Neměla ráda, když se Sára myšlenkami toulala bůhví kde.

„O kůzlatech, co je vlk sežral, protože zlobily a neposlouchaly.“

Babička se pousmála a škádlivě se otázala: „A co ty, Sáro, ty jsi hodná, ty posloucháš?“

Sára přisvědčila. „Já jo.“ Pak přimhouřila oči, vypadalo to, jako by usilovně nad něčím přemýšlela. „Babi, chceš něco říct?“

„Chci, povídej.“

„Ale nesmíš to nikomu prozradit!“

„Neprozradím,“ přislíbila babička, prostředníčkem a ukazováčkem se dotkla rtů, ostatní prsty schovala do dlaně. „Přisahám na své šedivé vlasy, že nic neřeknu. A jestli se někomu jen slůvkem zmíním, ať jsem natenšup plešatá.“

Sára byla s babiččiným slibem spokojená. Objala babičku kolem krku a do ucha jí pošeptala své velké tajemství: „Až budeme mít mimino, dám ho vlkovi, ať ho sežere.“

Babičce zacukaly koutky úst. Přesto se nerozesmála, vycítila, že se Sára pro ještě nenarozenou sestřičku trápí.

„Ale jdi ty,“ zatahala holčičku za nos, „proč bys to dělala?“

Sára rozhodila rukama, až jí málem panenka Klárka spadla na zem. „Protože strašně zlobí! Maminku koplo do břicha. Maminka teď leží

v nemocnici místo toho, aby si se mnou hrála.“ Sáře vytryskly slzičky. „Já takovou nehodnou sestřičku nechci!“

Babička si povzdychla. Čeká ji těžké vysvětlování. Sářina maminka už týden pobývá v nemocnici, protože hrozí, že se její druhé dítětko narodí předčasně. A malé Sáře se po mamince stýská a své trápení připisuje nenarozenému sourozenci.

Babička k sobě vnučku přitiskla a nechala ji, ať se vypláče. Když se jí zdálo, že Sáře došly slzy, vzala její obličej do dlaní a slané stopy, které tam po potůčcích slz zbyly, otřela do kapesníku.

„Nevím, Sárinko, jestli by maminka byla ráda, kdyby slyšela, že chceš malou Elenku dát vlkovi.“

Sára škytla a dál si vedla svou. „Zlobivé děti sežere vlk. A Elenka je zlobivá.“

Babička pohladila Sáru po vlasech. „Tak to není, věř mi. Elenka za nic nemůže. Ani neví, že maminku kope, v bříšku se jen tak protahuje.“

„Tak ať to nedělá! Ať hezky spinká!“

„Sárinko, ty když jsi byla u maminky v bříše, taky jsi kopala, a nikdo neříkal, že zlobíš.“

Sára se zamračila. Snažila si vzpomenout, jaké to u mámy v bříše bylo, ale na nic se nemohla upamatovat.

„To máš tak,“ pokračovala babička, „některá miminka jsou trochu nedočkavá a už už se chtějí podívat, jak to na světě vypadá. A taková je i naše Elenka.“

Sára nespustila z babičky oči. Co jí říkala, bylo zajímavé.

„A proč ji pan doktor mamince z břicha nevytáhne? Aspoň nebude maminku bolet.“

„I ne, to nejde,“ nesouhlasila babička, „vzpomínáš si, jak sis v létě utrhla třešni a ona ti pak nechutnala?“

Holčička pokrčila rameny. „Jo, nebyla zralá.“

„Tak vidíš, a ono je to stejné i s dětátky.“

„Elenka není zralá?“ podivila se Sára.

„Ano, tak nějak. Maminčino břicho je pro ni ten nejlepší pokojíček, ve kterém teď roste. Až doroste, pak se smí narodit. Kdyby to bylo moc brzy, mohlo by se stát, že by byla nemocná, a to přece nechceme.“

Sára s otevřenou pusinkou přikývla.

„Necháme maminku a Elenku odpočívat v nemocnici. Však až přijde správný čas, vrátí se obě domů.“

Sára si povzdechla. A povzdechla si ještě jednou, aby bylo znát, že jí je po mamince smutno.

Mě žádný vlk nenapálí!

Babička se vrátila ke čtení pohádky. Sára pohádku zná, ví, že nakonec přijde máma koza a zlého vlka potrestá. Přesto poslouchá a babičku nepřerušuje.

Když babička dočetla, podívala se na hodinky. „Jéje, to už je hodin, a táta nikde. Budeme mu muset zavolat, kde se tak dlouho toulá.“

Sára vyskočila a běžela do předsíně pro telefon. Telefonovat už umí. Ale než se to naučila, potkala ji menší nehoda.

Když se jednou pokoušela mamince zavolat, zmáčkla špatné číslo a místo maminky se ozval nějaký cizí pán, který pak na ni křičel. Sára se lekla, telefon upustila a utíkala se schovat pod postel. Ani neví, jak to tenkrát dopadlo. Asi všechno vyřešil tatínek, který pak za Sárrou přišel a z postelové tmy ji vysvobodil.

Táta je hodný, Sáře nic nevyčítal. Ale za pár dnů se musela Sára naučit správně telefonovat. Tatínek koupil jiný telefon, kterému stačilo jen poručit, aby vytočil správné číslo. Nejčastěji Sára volá mamince, tátovi a babičce Jarušce. Jen od té doby, co si táta povzdechl, že musí zaplatit vysoký účet za telefon, ví, že to s telefonováním nesmí přehánět.

Sára prstíkem ťukla na příslušné tlačítko a řekla: Táta. Telefon udělal, co mu poručila, našel v paměti číslo tátova mobilního telefonu a zavolał mu.

„Prosím,“ ozvalo se ze sluchátka.

„Gatě nosím,“ odpověděla Sára legrační říkankou, kterou ji naučila babička.

„A když je nenosím, tak si je pověsím,“ dořekl za dceru táta. „Nazdar, Sáro, copak potřebuješ?“

„Já nic, tati, ale babička říkala, že se někde touláš.“

„Aha, dej mi ji, prosím tě, k telefonu.“

Sára podala babičce telefon, a ta hned spustila: „Ahoj Františku, v kolik hodin přijedeš? Potřebovala bych už odjet domů, děda se mi moc nelíbil, nejspíš bude nemocný... Myslíš, že bychom se stihli u Sáro vystřídat?“

Sára se zamračila. Co to vede babička za podivnou řeč? Jaké střídání? Aha. Babička myslí hlídání. Když teď není máma doma, o Sáru se stará buď tatínek, nebo babička. Tatínek ji ráno odvede do školky a odpoledne vnučku vyzvedává babička. Večer je Sára zase s tátou, babička odjíždí za dědečkem domů. Děda Josífek Sáru nehlídá, je už moc starý, všechno ho bolí a občas i zapomíná.

Babička dotelefonovala a Sáře se zdálo, že se tváří nějak vážně.

„Sárinko, ty už jsi velká holka, vid?“ Sára přikývla, ale ta věta, kterou právě babička vyslovila, se jí pranic nelíbila. Většinou, když takhle začnou dospěláci mluvit, po Sáře chtějí, aby něco udělala, nebo to naopak už nikdy nedělala. Holčička napjatě poslouchala, co že po ní babička bude chtít.

„Dědeček Josífek měl ráno velké loupání v zádech, mám o něho starost, protože se mu nemůžu dovolat. Ale taky mám starost o tebe, nevím, jestli tě tu můžu nechat samotnou. Porad' mi...“

Sára se zatvářila důležitě. Bude babičce radit, to po ní ještě nikdy nechtěla.

„Mám se hned teď rozjet za dědečkem, anebo mám zůstat s tebou?“

Sára se nemusela dlouho rozmyslet, dědu má ráda a taky má strach, jestli se mu něco zlého nepříhodilo. „Jeď za dědou, babi,“ rozhodla se rychle, v očích měla vážnost jako dospělý člověk.

Babička pohladila Sáru po vlasech. „Tatínek přijede za chvíličku, říká, že už je na cestě. Tu chvíličku sama vydržíš, vid? Budeš se dívat na pohádky.“